

Sygn. akt IV CNP 43/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt IV Ca [...]
w sprawie z powództwa Gminy Miasta G.
przeciwko "D. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2016 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Pozwany D. [...] sp. z o.o. w G. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 maja 2013 r., oddalającego jego apelację od niekorzystnego dla niego wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 grudnia 2012 r. Pozwany, który uzyskał tytuł wykonawczy obejmujący orzeczenie o kosztach procesu w sprawie o ustalenie wysokości zaktualizowanej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, wystawiony przeciwko dłużnikowi - Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta G. wszczął egzekucję z rachunków

bankowych prowadzonych dla Urzędu Miasta G.. Powodowa Gmina Miasta G. wystąpiła o zwolnienie od egzekucji zajętych wierzytelności ze wskazanych w pozwie rachunków bankowych podnosząc, że są to jej wierzytelności, a nie podmiotu wskazanego w tytule wykonawczym, to znaczy Skarbu Państwa. Sądy obu instancji uznały, że egzekucja została skierowana przeciwko osobie trzeciej, przy czym Gmina Miasta G. zgłosiła powództwo interwencyjne w terminie z art. 841 § 3 k.p.c.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego skarżący wskazał jako jej podstawę naruszenie art. 841 § 3 k.p.c. poprzez „błędą wykładnię prowadzącą do wadliwego zastosowania powodującego potraktowanie powództwa Gminy Miasta G. jako zgłoszonego w ustawowym terminie oraz naruszenie art. 1060 § 2 k.p.c. w tym także w związku z naruszeniem przepisów prawa materialnego art. 841 § 1 k.p.c., art. 11 ust. 1 i art. 4 ust. 9b¹ ustawy z dnia 21 sierpnia 2007 r. o gospodarce nieruchomościami przez błędne przyjęcie, że zajęte rachunki bankowe nie należały do właściwej państwowej jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, oznaczonej jako Prezydent Miasta G., na które pobierano opłaty roczne za użytkowanie wieczyste w imieniu Skarbu Państwa, których dotyczył egzekwowany wyrok. Skarżący podniósł też, że zaskarżony wyrok narusza podstawowe zasady porządku prawnego, zakładające, że prawomocne orzeczenia sądów zostaną wykonane, tymczasem skarżący nie ma innych prawnych możliwości zaspokojenia swojego roszczenia, aniżeli poprzez egzekucję z rachunków bankowych powodowej Gminy.

Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne pozwany wskazał art. 841 § 3 k.p.c., a także: art. 1060 § 2 k.p.c., w tym także w związku z art. 841 § 1 k.p.c. oraz art. 11 ust. 1 i art. 4 ust. 9b¹ u.g.n. Skarżący wyjaśnił, że wskutek wydania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. została pozwanej spółce wyrządzona szkoda, polegająca na pozbawieniu jej możliwości prowadzenia egzekucji ze wszystkich rachunków bankowych Gminy Miasta G., a jedynie z nich mogłaby się zaspokoić w sytuacji, gdy Prezydent Miasta G. jako podmiot bez zdolności prawnej nie ma uprawnienia do zawarcia na własny rachunek umowy rachunku bankowego, zaś egzekucja przeciwko Skarbowi

Państwa może być prowadzona jedynie z rachunków bankowych odpowiedniej jednostki organizacyjnej.

Skarżący podniósł, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, gdyż nie przysługiwała od niego skarga kasacyjna z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, nie zachodziły też podstawy do wznowienia postępowania.

We wnioskach domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanego wniesieniem niniejszej skargi, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej odrzucenie ewentualnie odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać m. in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, gdy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Szkoda, której uprawdopodobnienie wypełnia obowiązek przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., musi mieć charakter rzeczywisty.

W swojej skardze pozwany nie wypełnił wymagania uprawdopodobnienia powstania szkody, skoro w wyniku zapadłego wyroku pozbawiony został możliwości prowadzenia egzekucji jedynie z rachunków bankowych wskazanych

w tym orzeczeniu, co do których z ustaleń Sądów wynika, że obejmują wierzytelności powodowej Gminy, podczas gdy tytuł wykonawczy nie został wystawiony przeciwko Gminie, ponieważ dłużnikiem jest Skarb Państwa, a Prezydent Miasta jest jedynie jego reprezentantem. Sposób realizacji obowiązków przez prezydenta miasta w zakresie gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa, polega m. in. na wykonywanie obowiązków w zakresie pobieranie należności i opłat za sprzedaż i udostępnianie nieruchomości z zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, które następnie, jak wynika z art. 23 ust. 3 u.g.n. przekazywane są do budżetu, po potrąceniu 25% wpływów, jako dochodu powiatu, na terenie którego znajdują się te nieruchomości. Oznacza to, że na bieżąco wpływy są ewidencjonowane i deponowane na stosownym koncie prowadzonym dla jednostki wykonującej zlecone zadania. Trudności w ustaleniu rachunku bankowego, który mógłby służyć realizacji tytułu nie oznaczają jednak, że rachunku takiego nie ma i egzekucja jest skazana na niepowodzenie (w toku postępowania, w którym zapadł kwestionowany wyrok, pełnomocnik powódki twierdził, że takimi rachunkami Prezydent Miasta dysponuje, jest to zresztą o tyle nieuniknione, że otrzymuje z budżetu Wojewody środki na wykonywanie zadań z tego zakresu). Stosownych informacji skarżący może poszukiwać w trybie przepisów o dostępie do informacji publicznej, może też zrealizować swoje roszczenia w drodze pozaegzekucyjnej, przez potrącenia z bieżącymi opłatami rocznymi z tytułu użytkowania wieczystego. Nie można więc uznać, że przesłanka poniesienia szkody wynikłej z wydania wyroku została wykazana.

Z tych względów skarga wniesiona przez pozwanego nie spełnia konstrukcyjnego wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., co skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

l.n